

Proposició de llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural

202-00029/15

PRESENTACIÓ: GP JUNTS

Reg. 20069 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 28.01.2025

A la Mesa del Parlament

Mònica Sales de la Cruz, portaveu del Grup Parlamentari de Junts, d'acord amb el que estableixen els articles 111.b i 112 del Reglament del Parlament, presenta la proposició de llei següent:

Proposició de llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural

Exposició de motius

L'article 127 de l'Estatut d'autonomia atribueix a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de cultura, que comprèn en tot cas la protecció del patrimoni cultural de Catalunya, la regulació i l'execució de mesures destinades a garantir l'enriquiment i la difusió del patrimoni cultural i a facilitar-hi l'accés, l'inventari i la seva declaració i gestió. El patrimoni cultural inclou tant la protecció de béns materials, mobles i immobles, com de béns immaterials.

El concepte de patrimoni cultural immaterial és relativament nou i pretén remarcar el fet que tota societat és susceptible de generar i elaborar pràctiques socials de gran valor cultural independentment de la grandesa o excel·lència de seva trajectòria històrica. Fins fa ben poc, el patrimoni cultural s'associava majoritàriament al patrimoni material de tipus històric, artístic o monumental que recollia l'esplendor del passat i la memòria d'un temps i d'una societat. Aquest concepte de patrimoni ha evolucionat i s'ha diversificat considerablement tant en les seves concrecions materials com immaterials, i ha donat cabuda també a aquelles manifestacions i expressions immaterials de la cultura viscuda i recreada per la societat, les comunitats i els grups, manifestacions que s'insereixen en les relacions socials de les persones i llurs àmbits d'interacció de vida quotidiana: la vida familiar, laboral, econòmica, política, festiva, religiosa, d'oci, etc. És, consegüentment, el que s'ha aplegat sota el concepte de patrimoni cultural immaterial, terme que avui designa tot un gran ventall d'expressions culturals, a la vegada que desplega en l'actualitat un gran camp d'acció en l'àmbit de la gestió.

El concepte de patrimoni cultural immaterial s'incorpora en el Dret internacional a través de l'acció de l'Organització de les Nacions Unides per a l'Educació, la Ciència i la Cultura (UNESCO), que ha definit el patrimoni cultural immaterial i ha establert les obligacions de les administracions en aquest àmbit a través de tractats internacionals com la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial (2003) i la Convenció sobre la Protecció i la Promoció de la Diversitat de les Expressions Culturals (2005).

La Llei estatal 10/2015, de 26 de maig, per a la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, regula l'acció general de salvaguarda que han d'exercir els poders públics sobre els béns que integren el patrimoni cultural immaterial, en els seus respectius àmbits de competències.

La Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català regula la protecció dels béns culturals mobles i immobles, i en el seu article 1.3 estableix que formen part del patrimoni cultural català els béns immaterials integrants de la cultura popular i tradicional i les particularitats lingüístiques, d'acord amb la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.

La Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural establia en el seu article 2.2 que la cultura popular i tradicional inclou tot el que fa referència al conjunt de manifestacions culturals, tant materials com immaterials, com són les festes i els costums, la música i els instruments, els balls i les representacions, les tradicions festives, les creacions literàries, la cuina, les tècniques i els oficis i totes les altres manifestacions que tenen caràcter popular i tradicional, i també les activitats tendents a difondre-les arreu del territori i a tots els ciutadans. Per tant, atès que la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català es remetia a la Llei 2/1993 per definir el patrimoni cultural immaterial, aquest quedava limitat a la cultura popular i tradicional, i no es reconeixia altres possibles manifestacions de la immaterialitat.

Des d'aleshores a Catalunya s'han desplegat importants iniciatives destinades a la promoció de la recerca, la recuperació i la difusió del patrimoni etnològic català, amb una especial menció per a l'Inventari del Patrimoni Etnològic de Catalunya (IPEC), un programa que ha estat cabdal en la identificació, la gestió i la difusió d'aquest patrimoni.

Per tot això, i cop definit el concepte de patrimoni cultural immaterial d'acord amb la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial, l'objectiu d'aquesta llei és donar una major presència i rellevància a aquesta part del patrimoni cultural, establint les categories de protecció, el procediment per a la seva declaració o catalogació, les mesures de salvaguarda i les competències de les diferents administracions públiques en aquest àmbit.

Una de les característiques significatives del patrimoni cultural immaterial de Catalunya és la vida associativa, entesa com la voluntat dels ciutadans de crear i transmetre lliurement uns valors i uns símbols que neixen tant de les arrels com de les experiències pròpies –individuals i collectives–, transformadores de les formes de vida.

I la ciutadania, que crea, organitza i transmet cultura, ha d'ésser objecte d'una atenció especial ja que, gràcies al seu esforç i a les seves iniciatives, no només es conserva un patrimoni de gran importància, sinó que s'impulsa una manera de concebre la cultura com a element de participació i de decisió summament enriquidor per a la societat

Les formes de sociabilitat col·lectiva i d'organització social formen part del patrimoni cultural immaterial. L'associacionisme cultural és una de les principals formes d'autoorganització social a Catalunya, que s'estén a àmbits molt diversos i es fonamenta en el principi de participació de la ciutadania, que s'organitza en entitats sense finalitat de lucre per dur a terme activitats culturals.

Després de principis del segle XIV la fórmula associativa de les confraries d'oficis, emergides des de les classes populars, fou el primer antecedent de la creació de noves manifestacions de la cultura popular que avui són considerades patrimoni immaterial del nostre país i alguna d'elles també del de la Humanitat, pervingudes en diferents cicles del calendari festiu.

Des de mitjan segle XIX diferents formes de vida associativa impulsades des del catalanisme, l'obrerisme, els corrents liberals i el moviment republicà i federal han estat el germen del manteniment de la cultura, en el context de la defensa dels valors democràtics, de la llengua i de la cultura catalanes, i la lluita per les llibertats, la justícia social i la recuperació de les institucions d'autogovern. Així, aquesta llei, que té com a finalitat la defensa del patrimoni cultural immaterial, vol reconèixer la tasca ciutadana duta a terme per les associacions en la defensa dels drets culturals i lingüístics; alhora, en el segle XXI, la llei vol posar en valor el paper de l'associacionisme en l'accés i participació ciutadana en l'activitat cultural de caràcter comunitari i en la construcció de capital social.

D'entre les mesures d'impuls de l'associacionisme cultural que estableix la llei cal destacar la menció a l'amateurisme cultural que històricament, i especialment

en els àmbits de les arts escèniques i les arts de carrer, ha estat un viver de grans professionals de la cultura. En aquest sentit la llei fa un primer pas cap al reconeixement de la singularitat de l'activitat artística amateur i el seu necessari encaix en la normativa vigent.

La Llei del patrimoni cultural immaterial i de l'associacionisme cultural defineix com a objectius bàsics la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial i la promoció de l'associacionisme cultural, entès com un dels àmbits del patrimoni cultural immaterial amb una major implantació social.

La Llei s'estructura en 28 articles distribuïts en sis capítols, tres disposicions addicionals, dues disposicions derogatòries i quatre disposicions finals.

El capítol 1, de disposicions generals, estableix l'objecte de la Llei i defineix què s'entén per patrimoni cultural immaterial, així com els àmbits en els quals es manifesta, d'acord amb la definició de la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial. És rellevant destacar que s'exclouen d'aquesta llei totes les manifestacions del patrimoni cultural immaterial que no siguin compatibles amb el respecte als drets humans, la protecció dels animals; amb les dinàmiques de respecte mutu entre comunitats, grups o individus; o amb el desenvolupament sostenible. També es defineix la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial, entesa com les mesures que han de garantir la seva viabilitat; què s'entén per comunitats, grups i persones portadors d'elements del patrimoni cultural immaterial; o per associacionisme cultural, tots ells conceptes fonamentals en l'aplicació de la Llei. Finalment es detallen les característiques generals del patrimoni cultural immaterial, identificades en la pertinença, la representativitat, la rellevància, la identitat col·lectiva i vigència, interculturalitat i l'equitat.

El capítol 2 estableix les categories de protecció del patrimoni cultural immaterial, que són dues: elements culturals immaterials nacionals i locals. Es regulen els procediments per a la seva declaració o catalogació i la documentació necessària per a la seva tramitació. Els elements nacionals s'han d'inscriure en el Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional que regula l'article 13 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català i els elements locals s'han d'inscriure en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català a què es refereix l'article 15 de la Llei esmentada.

El capítol 3 estableix el règim de salvaguarda dels elements culturals immaterials nacionals i locals. Uns i altres han de disposar de plans de salvaguarda com a instruments de gestió, revisables cada cinc anys, i en els quals es defineixen la metodologia d'actuació i el programa d'accions a desenvolupar per assolir la protecció desitjada. També s'estableix les mesures que han de prendre les administracions públiques per a la protecció i difusió del patrimoni cultural immaterial, les quals també han de vetllar pel respecte i conservació dels llocs, espais, itineraris i dels suports materials en què se sustenten els elements immaterials objecte de protecció. Es garanteix l'accés als elements culturals immaterials nacionals i locals, pel seu examen o estudi per part d'investigadors, però també l'accés públic, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions culturals. En la mateixa línia es fa esment que els plans urbanístics tinguin en compte la vinculació de possibles espais o immobles a manifestacions culturals immaterials nacionals.

En qualsevol cas la protecció màxima dels béns materials necessita de la seva declaració com a bé cultural d'interès nacional o bé catalogat d'acord amb la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català.

També es regula l'existència d'un inventari dels elements culturals immaterials de Catalunya, amb la voluntat d'assegurar la seva salvaguarda. Les dades de l'inventari són públiques i accessibles a través de mitjans digitals. Finalment també s'encarrega a les administracions públiques que vetllin perquè el patrimoni cultural

immaterial no sigui objecte d'apropiació indeguda per part de persones que no tenen legitimitat a través del reconeixement de drets de propietat intel·lectual o industrial.

El capítol 4 regula les funcions que ha d'exercir la Generalitat per impulsar el desenvolupament de l'associacionisme cultural. Entre aquestes, i com a novetat, destaca la de promoció de l'amateurisme cultural. La llei garanteix l'existència d'un fons de foment de l'associacionisme cultural en els pressupostos de la Generalitat, per permetre finançar els serveis de formació, assessorament i suport a les associacions culturals. També estableix els requisits i el procediment per declarar associacions i fundacions d'interès cultural, la qual cosa permet a aquestes entitats gaudir d'un seguit de drets. També cal destacar la possibilitat que les persones físiques que facin donatius a aquestes entitats puguin aplicar-se una deducció en la quota de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF).

Les entitats declarades d'interès cultural han de presentar anualment una memòria d'activitats, que permeti constatar que exerceixen activitats culturals rellevants i d'excel·lència. També es preveu la possibilitat de pèrdua de la condició d'entitat d'interès cultural per petició pròpia o per incompliment de requisits o de l'obligació de presentar la memòria d'activitats durant dos anys consecutius.

El capítol 5 estableix la necessitat que l'Administració de la Generalitat compti amb òrgans col·legiats consultius, tant en l'àmbit del patrimoni cultural immaterial com en el de l'associacionisme cultural. També preveu la creació d'un òrgan col·legiat de caràcter consultiu de coordinació intraadministrativa i interadministrativa per donar suport al desenvolupament de les polítiques necessàries per a contribuir a la consecució dels objectius establerts en aquesta Llei.

El capítol 6 estableix un règim sancionador reduït atès el caràcter intangible d'aquest patrimoni i d'acord amb els principis de dinamisme inherent al patrimoni cultural immaterial i a la llibertat d'expressió i al protagonisme de les comunitats i grups portadors del patrimoni cultural immaterial com a creadors, mantenidors, protagonistes i promotors de la manifestació cultural.

Pel que fa a les disposicions addicionals, derogatòries i finals, cal afegir a la declaració com a elements culturals immaterials nacionals de les manifestacions culturals que consten en la Llista representativa del patrimoni cultural immaterial de la humanitat de la UNESCO o al Registre de les millors pràctiques de salvaguarda del patrimoni cultural immaterial de la UNESCO amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei. Així mateix es reclassifiquen les festes o elements festius declarats patrimonials o tradicionals d'interès nacional d'acord amb el Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya, com a elements culturals immaterials nacionals, i les festes populars d'interès cultural i les festes i elements inscrits en el Catàleg del Patrimoni Festiu de Catalunya com a elements culturals immaterials locals. Destaca igualment la disposició que estableix que les associacions i fundacions d'interès cultural declarades amb anterioritat a l'entrada en vigor de la Llei mantenen la seva condició però, en el termini de d'un any, s'han d'adaptar als requisits establerts en aquesta Llei.

Es deroga la Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural, així com el Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

També es modifica la Llei 9/1993, de 30 de desembre, del patrimoni cultural català per incloure al patrimoni cultural immaterial com a part del patrimoni cultural català i remetre's a la seva legislació especial.

Proposició de llei

Capítol 1. Disposicions generals

Article 1. Objecte

Aquesta Llei té per objecte la salvaguarda del patrimoni cultural immaterial i la promoció de l'associacionisme cultural.

Article 2. Definicions

1. S'entén per patrimoni cultural immaterial els usos, les representacions, les expressions, els coneixements i les tècniques, juntament amb béns mobles, els béns immobles, les instal·lacions i els espais culturals i naturals que li són inherents, que les comunitats, els grups i, en alguns casos, els individus reconguin com a part integrant del seu patrimoni cultural.

Aquest patrimoni cultural immaterial, que es transmet de generació en generació, és recreat constantment per les comunitats, grups o individus en funció del seu entorn, la seva interacció amb la natura i la seva història, els infon un sentiment d'identitat i continuïtat i contribueix a promoure la diversitat cultural i la creativitat humana.

2. El patrimoni cultural immaterial es manifesta en particular en els àmbits següents:

- a) Activitats productives, processos i tècniques.
- b) Creences, festes, rituals i cerimònies.
- c) Tradició oral, particularitats lingüístiques i formes de comunicació.
- d) Balls, representacions, jocs i esports tradicionals.
- e) Manifestacions musicals i sonores.
- f) Salut, alimentació, gastronomia.
- g) Formes de sociabilitat col·lectiva i d'organització social.

3. S'entén per salvaguarda les mesures encaminades a garantir la viabilitat del patrimoni cultural immaterial, és a dir, reforçar les diverses condicions, materials o immaterials, que són necessàries per a l'evolució i la interpretació contínues del patrimoni cultural immaterial, així com per a la seva transmissió a les generacions futures. Aquestes mesures prenen com a base la participació de la ciutadania, la interinstitucionalitat, la interculturalitat i el desenvolupament sostenible.

Les mesures de salvaguarda comprenen la identificació, documentació, investigació, preservació, protecció, promoció, reconeixement, transmissió –bàsicament a través de l'ensenyament formal i no formal– i revitalització d'aquest patrimoni en els seus diferents aspectes.

4. S'entén per associacionisme cultural el conjunt d'entitats jurídiques sense ànim de lucre que duen a terme activitats de promoció i difusió de la cultura en els seus diferents àmbits, caracteritzades per la participació dels seus associats.

5. S'entén per comunitats, grups o persones portadors d'elements del patrimoni cultural immaterial a aquells que reconeixen la manifestació immaterial com a part integrant del seu patrimoni cultural.

Les comunitats són xarxes de persones que comparteixen una vinculació i sentit d'identitat a partir d'una relació històrica arrelada en la pràctica i en la transmissió del seu patrimoni cultural immaterial o en el seu compromís amb aquest.

Els grups es conformen per persones pertanyents a una o diverses comunitats, que comparteixen coneixements i tècniques específiques relacionades amb la creació, recreació, manteniment i transmissió del patrimoni cultural immaterial.

Els individus pertanyen a una mateixa comunitat o a diverses, que posseeixen un coneixement, tècnica, experiència o una altra característica notòria, que els hi permet complir determinades funcions en la pràctica de les expressions culturals immaterials així com en la seva creació, recreació, manteniment i transmissió.

Article 3. Requisits i característiques del patrimoni cultural immaterial

1. El patrimoni cultural immaterial ha d'ésser compatible amb el respecte als drets humans i la protecció dels animals, el respecte mutu entre comunitats, grups i individus, i amb el desenvolupament sostenible.

Els elements del patrimoni cultural immaterial no poden comportar manifestacions de discriminació o de violència contràries als drets humans, la igualtat de gènere, la salut de les persones, la integritat dels ecosistemes o als valors i principis que inspiren l'ordenament jurídic.

2. Així mateix els elements del patrimoni cultural immaterial han de complir les característiques següents:

a) Pertinença: que les comunitats, els grups i, en alguns casos, els individus reconguin l'element com a part integrant del seu patrimoni cultural.

b) Representativitat: que l'element sigui referent dels processos històrics, culturals i d'identitat de les comunitats, grups o individus portadors i, això no obstant, sigui dinàmic i tingui la capacitat d'adaptar-se i crear-se de nou i de reinterpretar elements d'altres comunitats.

c) Rellevància: que l'element sigui socialment valorat i reconegut per les comunitats, grups o individus portadors, i tingui significació social.

d) Identitat col·lectiva i vigència: que l'element sigui de naturalesa col·lectiva, que es transmeti de generació en generació com un llegat, valor o tradició cultural, sigui vigent, preservi la seva funció sociocultural i representi un testimoni d'una tradició o expressió cultural viva.

Capítol 2. Categories de protecció del patrimoni cultural immaterial

Article 4 . Elements culturals immaterials nacionals

Les manifestacions més representatives del patrimoni cultural immaterial han d'ésser declarades com a elements culturals immaterials nacionals (ECIN).

Article 5. Procediment de declaració dels elements culturals immaterials nacionals

1. La declaració d'elements culturals immaterials nacionals requereix la incoació prèvia d'un procediment, iniciat d'ofici per l'Administració de la Generalitat, per pròpia iniciativa o a instància d'una altra administració pública, comunitat, grup o individu directament relacionat amb l'element cultural immaterial. Els acords de no-incoació han d'ésser motivats i degudament notificats.

2. La incoació del procediment de declaració d'un element cultural immaterial nacional s'ha de notificar als interessats i s'ha de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i en el *Boletín Oficial del Estado*.

3. La incoació del procediment comporta l'aplicació immediata i provisional de les mesures de salvaguarda establertes per als elements culturals immaterials que ja han estat declarats com a nacionals.

4. En la instrucció del procediment cal donar audiència a les entitats públiques, privades, comunitats o grups de persones, amb o sense personalitat jurídica, que organitzen, promouen o tenen un vincle destacat amb l'element immaterial i als titulars de drets reals sobre els béns mobles i immobles que es volen declarar vinculats a l'element immaterial. També s'ha d'obrir un període d'informació pública.

5. L'expedient per a la declaració de l'element cultural immaterial nacional ha de contenir una memòria etnològica que inclogui:

a) Informes històrics i etnològics que determinin el context social i cultural de l'element.

b) Una descripció de l'element. La descripció s'ha d'acompanyar de la documentació fotogràfica, audiovisual o d'altre tipus corresponent, quan això sigui possible.

c) Una descripció en què s'enumerin els seus usos, representacions, expressions, coneixements i tècniques que comporta.

- d) La identificació de les comunitats, grups o individus portadors.
- e) Els àmbits geogràfics i els espais en què es desenvolupa o s'ha desenvolupat tradicionalment.
- f) Els béns materials, mobles i immobles, que estan vinculats a l'element perquè el donen suport i el caracteritzen de manera singular.
- g) Un diagnòstic on s'exposin els riscos i amenaces que afecten l'element.
- h) Un pla de salvaguarda de l'element, d'acord amb l'article 9.
- i) El testimoni del posicionament favorable a la declaració de les comunitats, grups o individus portadors de l'element cultural immaterial.

6. A l'expedient ha de constar l'informe favorable del Consell Assessor del Patrimoni Cultural Català i també de l'Institut d'Estudis Catalans o d'una de les institucions científiques, tècniques o universitàries de prestigi o competència reconeguts que siguin determinades per reglament.

7. La declaració pot contenir béns mobles o immobles vinculats a l'element immaterial.

8. La declaració d'elements culturals immaterials nacionals ha d'ésser acordada pel Govern de la Generalitat, a proposta de la persona titular del departament competent en matèria de cultura. S'ha de notificar a les persones interessades. A més, la declaració s'ha de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* i en el *Boletín Oficial del Estado*.

9. L'acord de declaració d'element cultural immaterial nacional s'ha d'adoptar en el termini de divuit mesos a comptar de la data en què s'ha incoat el procediment. Un cop transcorregut el termini esmentat sense que s'hagi dictat i notificat l'acord es produeix la caducitat del procediment. No es pot tornar a iniciar el procediment de declaració dins els dos anys següents, llevat que ho demanin entitats públiques o privades o grups de persones que organitzen, promouen o tenen un vincle destacat amb l'element cultural immaterial.

10. Les entitats, grups o persones que han elaborat el pla de salvaguarda d'acord amb l'article 9.4 resten obligats a dur a terme, de manera decennal, el seguiment i revisió de l'element declarat, i a informar a l'Administració de la Generalitat de les conclusions d'aquesta revisió. En el seu defecte, aquesta revisió ha d'ésser efectuada per l'Administració de la Generalitat. En aquest procés s'ha de prendre com a base els criteris que van justificar la seva declaració.

Una alteració substantiva d'aquests criteris comporta la modificació de la declaració o bé deixar-la sense efectes.

Article 6. Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional

1. Els elements culturals immaterials nacionals han d'ésser inscrits en el Registre de Béns Culturals d'Interès Nacional, que regula l'article 13 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, en el qual també s'ha d'anotar preventivament la incoació dels expedients de declaració.

2. És obligació de les entitats públiques o privades o grups de persones que organitzen o promouen l'element immaterial de comunicar al Registre tots els actes jurídics i tècnics que el pugui afectar.

Article 7. Procediment per a deixar sense efecte o modificar una declaració d'element cultural immaterial nacional

La declaració d'un element cultural immaterial nacional únicament es pot deixar sense efecte o modificar si se segueixen els mateixos tràmits i requisits que són necessaris per a la declaració, amb l'informe previ, exprés i vinculant, de les institucions a què fa referència l'article 5.6, i sempre que quedi acreditada una alteració substantiva dels criteris que van justificar la seva declaració.

Article 8. Catalogació d'elements culturals immaterials locals

1. Les manifestacions del patrimoni cultural immaterial que, tot i llur significació i importància, no compleixen les condicions pròpies dels elements culturals immaterials nacionals han d'ésser catalogades a través de la seva declaració com a element cultural immaterial local (ECIL).

2. La competència per a la declaració d'elements culturals immaterials locals correspon a l'ajuntament del municipi a què està vinculat l'element immaterial.

3. La declaració s'ha de dur a terme amb la tramitació prèvia d'un procediment, d'acord amb les normes generals de procediment administratiu. El procediment s'inicia d'ofici, per pròpia iniciativa o a petició motivada de qualsevol comunitat, grup o individu directament relacionat amb l'element cultural immaterial.

4. L'expedient per la declaració de l'element cultural immaterial local ha de contenir la memòria etnològica que estableix l'article 5.5.

5. La declaració pot contenir béns mobles o immobles vinculats a l'element immaterial.

6. L'acord de declaració d'un element cultural immaterial local ha d'ésser comunicat al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura, perquè en faci la inscripció en el Catàleg del Patrimoni Cultural Català. També s'ha de trametre al departament esmentat una còpia de la memòria etnològica a què fa referència l'apartat 4.

7. L'acord de declaració s'ha d'adoptar en el termini de divuit mesos a comptar de la data en què s'ha incoat el procediment. Un cop transcorregut el termini esmentat sense que s'hagi dictat i notificat l'acord es produeix la caducitat del procediment. No es pot tornar a iniciar el procediment de declaració fins transcorregut un any, llevat que ho demanin entitats públiques o privades o grups de persones que organitzen, promouen o tenen un vincle destacat amb l'element cultural immaterial.

8. La declaració es pot deixar sense efecte si se segueix el mateix procediment establert per a la seva declaració.

9. Les entitats o grups de persones que organitzen o promouen l'element immaterial resten obligats a dur a terme, de manera decennal, el seguiment i revisió de l'element declarat, i a informar a l'administració declarant, si escau, de les conclusions d'aquesta revisió. En el seu defecte aquesta revisió ha d'ésser efectuada per l'administració declarant. En aquest procés s'han de prendre com a base els criteris que van justificar la seva declaració.

Una alteració substantiva d'aquests criteris comporta la modificació de la declaració o bé deixar-la sense efectes.

10. Els acords de modificació o que deixen sense efectes les declaracions d'un element cultural immaterial local han d'ésser comunicats al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura, als efectes previstos a l'apartat 6.

Capítol 3. Règim de salvaguarda del patrimoni cultural immaterial

Article 9. Mesures de salvaguarda dels elements culturals immaterials nacionals

1. Correspon al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura promoure les polítiques públiques per tal de garantir la salvaguarda dels elements culturals immaterials nacionals.

2. La salvaguarda del patrimoni cultural immaterial té com a finalitat el desenvolupament d'accions encaminades a la dinamització, revitalització, transmissió, comunicació, difusió, promoció, foment i protecció d'aquest patrimoni.

3. Els elements culturals immaterials nacionals han de tenir un pla de salvaguarda com a instrument de gestió. Aquest pla ha de definir una metodologia d'actuació i un programa d'accions que tenen com a finalitat la coordinació de les iniciatives de les diverses entitats a favor dels elements culturals immaterials. El pla de salva-

guarda ha de ser elaborat i executat per les entitats, grups o persones que promouen o gestionen els elements culturals immaterials nacionals.

Els plans de salvaguarda són sistemes de gestió dinàmics que s'han d'actualitzar periòdicament. Les modificacions significatives al pla s'han de comunicar al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura.

4. Les entitats, grups o persones que han elaborat el pla de salvaguarda han de fer, de manera decennal, un informe dels resultats obtinguts, una avaluació de la seva eficàcia i les modificacions corresponents per a la seva millora. Aquest informe ha d'ésser lliurat al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura.

5. En el cas que l'element immaterial, per la seva naturalesa, no sigui objecte d'organització o gestió, correspon al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura l'elaboració del pla de salvaguarda així com l'informe a què fa esment l'apartat 4.

6. El departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura ha de vetllar per tal que els elements culturals immaterials nacionals mantinguin els valors que en van justificar la declaració. Amb aquesta finalitat, el departament esmentat ha d'adoptar les mesures d'ordre jurídic, tècnic, administratiu i financer adequades per tal de:

a) Adreçar a les entitats, grups o persones que promouen o gestionen els elements culturals immaterials nacionals, en el cas que existeixin, les recomanacions que consideri necessàries per al manteniment dels seus valors essencials.

b) Afavorir la creació o el reforçament d'institucions de formació en la documentació, la investigació i la gestió del patrimoni cultural immaterial, així com la transmissió d'aquest patrimoni en els fòrums i els espais destinats a la seva manifestació i expressió.

c) Fomentar estudis científics, tècnics i artístics, així com metodologies d'investigació, per a la salvaguarda eficaç del patrimoni cultural immaterial i, en particular, del patrimoni cultural immaterial que es trobi en perill.

d) Atendre, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, les sol·licituds d'ajuts per al manteniment i conservació dels elements immaterials declarats.

e) Garantir l'accés al patrimoni cultural immaterial i respectar alhora els usos consuetudinaris que regeixen l'accés a determinats aspectes d'aquest patrimoni.

f) Vetllar per la divulgació, la visibilitat i la promoció del coneixement dels elements culturals immaterials declarats, potenciant-ne l'estudi i facilitant-ne l'accés a tota la seva documentació.

g) Vetllar per la conservació dels suports materials del patrimoni cultural immaterial, tant moble com immoble i dels espais que són inherents, sempre que aquesta protecció permeti el seu manteniment, evolució i ús habitual.

7. Correspon al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura articular i, si escau, regular mesures de seguiment i actualització dels elements culturals immaterials nacionals.

8. Els diferents departaments de l'Administració de la Generalitat, en els seus àmbits respectius, així com també els ajuntaments i altres ens locals, en l'àmbit de les seves competències, també han de vetllar per la difusió i promoció dels elements culturals immaterials nacionals.

Article 10. Mesures de salvaguarda dels elements culturals immaterials locals

1. L'acord de declaració d'un element cultural immaterial local ha d'incloure les mesures o actuacions específiques, d'ordre jurídic, tècnic, administratiu i financer que es considerin més adequades per a la salvaguarda de l'element; així com també per a garantir la seva visibilitat, celebració, conservació coneixement i difusió, a més del seu accés en els termes que preveu l'article 11.

2. Les actuacions o mesures descrites a l'apartat anterior s'han de limitar a aquelles que estiguin dins l'àmbit competencial de l'Administració local declarant.

Article 11. Accés als elements culturals immaterials nacionals i locals

Les comunitats, grups o individus portadors així com els promotors i gestors d'elements culturals immaterials nacionals i locals estan obligats a permetre:

a) L'examen i l'estudi dels elements immaterials pels investigadors i investigadores d'institucions científiques, tècniques o universitàries de prestigi o competència reconeguts.

b) L'accés públic, sens perjudici dels usos consuetudinaris pels quals es regeix l'accés a determinats aspectes d'aquestes manifestacions culturals.

Article 12. Planejament urbanístic

1. Els plans i les normes urbanístiques que afecten a l'espai o immoble que es declara vinculat a l'element cultural immaterial nacional no poden tenir determinacions que puguin impedir o obstaculitzar el desenvolupament de les manifestacions culturals corresponents.

2. Els plans i les normes urbanístiques s'ha d'ajustar al que estableix l'apartat 1 abans d'ésser aprovats o bé, si eren vigents abans de la declaració, mitjançant la seva modificació.

Article 13. Protecció dels béns materials vinculats a elements culturals immaterials

1. Les administracions públiques han de vetllar pel respecte i conservació dels llocs, espais, itineraris i dels suports materials en què es sustenten els elements immaterials objecte de protecció, sempre que aquesta protecció permeti el seu manteniment, evolució i ús habitual.

2. Les persones propietàries o titulars d'altres drets reals sobre els béns mobles i immobles que es declarin vinculats a elements culturals immaterials nacionals han de permetre que aquells serveixin de suport de l'element cultural immaterial, tret que el departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura autoritzi la dispensa.

3. Així mateix es poden declarar béns culturals d'interès nacional o béns catalogats, de manera singular i d'acord amb la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, els béns mobles i immobles vinculats amb elements culturals immaterials en la mesura que constitueixen elements de coherència, unitat o significat que justifica la seva protecció. Poden ser instruments, objectes, artefactes i espais culturals que són inherents a l'element immaterial. La declaració d'aquests béns materials vinculats a elements immaterials requereix tramitar el procediment previst a la Llei del patrimoni cultural català, que es pot realitzar de manera simultània i coordinada amb el procediment de declaració de l'element cultural immaterial.

4. Els béns mobles i espais vinculats al desenvolupament dels elements culturals immaterials poden ser objecte de mesures de protecció conforme a la legislació urbanística i d'ordenació del territori per part de les administracions competents.

En cap cas aquestes mesures de protecció han de suposar una restricció a les facultats de les persones propietàries o titulars de drets d'aquests béns. Perquè es puguin donar aquestes limitacions és necessari que siguin declarats com a béns culturals d'interès nacional o béns catalogats.

Article 14. Inventari dels elements culturals immaterials de Catalunya

1. Els elements culturals immaterials de Catalunya han de ser identificats i documentats en un inventari.

2. El departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura és el responsable d'elaborar i mantenir un inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya, en col·laboració amb les comunitats, els grups i els individus portadors d'elements del patrimoni cultural immaterial.

3. Les dades que figuren a l'inventari del patrimoni cultural immaterial de Catalunya són públiques. L'Administració de la Generalitat ha de garantir a la ciutadania l'accessibilitat de les dades contingudes a l'inventari mitjançant l'establiment d'una xarxa descentralitzada de transmissió de dades.

Article 15. Apropiació indeguda

Les administracions públiques han de vetllar, en l'àmbit de les seves competències, perquè el patrimoni cultural immaterial no sigui objecte d'apropiació indeguda per part de persones que no tenen legitimitat a través del reconeixement de drets de propietat intel·lectual o industrial.

Capítol 4. Associacionisme cultural i entitats d'interès cultural

Article 16. Mesures d'impuls de l'associacionisme cultural

La Generalitat ha d'impulsar el desenvolupament de l'associacionisme cultural a través de les mesures següents:

a) Donar suport a les entitats i a les administracions locals en les seves iniciatives de promoció de l'associacionisme cultural.

b) Enfortir la coordinació institucional en les accions que tinguin presents els valors que identifiquen a les formes de sociabilitat en l'àmbit cultural com són la participació ciutadana, la cohesió social, el civisme, la solidaritat, l'equitat i el respecte i convivència entre cultures, vetllant per la qualitat i el prestigi d'aquest sector cultural.

c) Promoure la interrelació i interacció del teixit associatiu cultural català, potenciant la seva articulació i organització, així com el treball cooperatiu i en xarxa, i donar suport a l'enfortiment de les federacions i confederacions com a estructures aglutinadores d'aquest sector.

d) Promoure les modificacions de la normativa en matèria administrativa, fiscal i comptable, laboral i de transparència, entre d'altres, amb l'objectiu de facilitar l'activitat ordinària i el desenvolupament de les associacions culturals.

e) Promoure mesures de protecció, gestió i ordenació del teixit associatiu cultural de Catalunya posant al seu abast eines i recursos per facilitar-ne l'activitat, tenint especial cura en potenciar l'equilibri territorial.

f) Promoure l'amateurisme cultural; impulsant canvis legals, accions de difusió i de foment, així com altres mesures destinades al reconeixement de la seva singularitat, a facilitar la seva pràctica i a obtenir el major prestigi social possible per a l'activitat i per a les persones que l'executen.

Als efectes d'aquesta Llei, s'entén per amateurisme cultural la iniciativa de creació que es fa per plaer intel·lectual, de manera no remunerada i amb l'objectiu de prioritzar l'aportació cultural a la societat per damunt de l'obtenció d'un benefici econòmic.

g) Fomentar la recollida sistemàtica de dades estadístiques i estudis sectorials en l'àmbit de l'associacionisme cultural, i fer públics els resultats obtinguts.

h) I, en general, reconèixer, donar visibilitat i difondre les aportacions de l'associacionisme cultural català.

Article 17. Fons de foment de l'associacionisme cultural

1. El fons de foment de l'associacionisme cultural té com finalitat incentivar el desenvolupament de la vida associativa i contribuir a finançar els serveis de formació, assessorament i suport a les associacions culturals.

2. El fons de foment de l'associacionisme cultural ha de tenir cada any una consignació específica en els pressupostos de la Generalitat.

Article 18. Declaració d'entitats d'interès cultural

1. Les associacions i fundacions legalment constituïdes que exerceixen les seves funcions principalment a Catalunya i tenen com a finalitat primordial la realitza-

ció d'activitats culturals especialment rellevants i d'excel·lència poden ser declarades d'interès cultural per reconèixer la seva tasca continuada de crear, organitzar i transmetre cultura.

2. A més de les condicions establertes en l'apartat 1, i per poder optar a ser declarades d'interès cultural, les entitats han de complir els requisits següents:

- a) Que llurs càrrecs directius i de representació no siguin retribuïts.
- b) Que tinguin una antiguitat mínima de cinc anys immediatament anteriors a la presentació de la sol·licitud.
- c) Que acreditin una activitat continuada.
- d) Que acreditin una implantació substancial en l'àmbit territorial o en el sector cultural en què desenvolupen llur activitat.
- e) Que realitzin, habitualment, activitats culturals en benefici de tercers.

3. El procediment de declaració s'inicia per sol·licitud de l'entitat interessada per mitjans electrònics, i correspon la seva tramitació al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura. El procediment i les condicions de la declaració s'han d'especificar per decret.

4. La declaració d'interès cultural d'una entitat es fa per acord del Govern. El termini per resoldre i notificar l'acord és de sis mesos des de la data en què la sol·licitud ha tingut entrada al registre electrònic de l'Administració de la Generalitat. La falta d'acord exprés dins d'aquest termini té efectes desestimatoris.

5. El departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura ha de mantenir actualitzat el Cens d'entitats d'interès cultural, i de fer-ho públic a través de la seu electrònica.

Article 19. Drets de les entitats d'interès cultural

La declaració d'interès cultural d'una entitat comporta els drets següents:

- a) Que pugui utilitzar la menció «Entitat declarada d'interès cultural» en tota classe de documents, a continuació de la seva denominació.
- b) Que l'entitat pugui rebre els ajuts i gaudir dels avantatges que les disposicions vigents estableixin a les entitats d'interès cultural.

A més, les entitats declarades d'interès cultural han de tenir una consideració especial en les polítiques de foment destinades a les activitats culturals, ja sigui a través de les bases reguladores d'ajuts amb una valoració singular dels seus projectes o de qualsevol altra mecanisme de discriminació positiva que es determini.

c) Que les persones físiques que realitzin donatius a favor de les entitats d'interès cultural puguin aplicar-se una deducció en la quota de l'impost sobre la renda de les persones físiques en els termes que estableix l'article 20.

d) Les entitats locals, en virtut de llur autonomia tributària i en el marc de la legislació vigent, poden acordar de concedir a les entitats d'interès cultural beneficis fiscals en els tributs de caràcter local.

e) En cas d'associacions d'interès cultural que ho sol·licitin, el departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura insta al departament competent en justícia a declarar l'associació d'utilitat pública.

Article 20. Deduccions en la quota de l'IRPF per donatius a entitats d'interès cultural

1. En la part corresponent a la comunitat autònoma de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques, el subjecte passiu pot aplicar, juntament amb la reducció percentual que correspongui sobre l'import total de les deduccions de la quota establertes per la llei de l'Estat reguladora de l'impost, una deducció per donatius a favor de les associacions i fundacions declarades d'interès cultural i que figurin inscrites en el cens d'aquestes entitats que elabora el departament competent en cultura.

2. L'import de la deducció es fixa en el 25% de les quantitats donades, amb el límit màxim del 10% de la quota autonòmica.

3. Les deduccions establertes per aquest article resten condicionades a la justificació documental adequada i suficient dels pressupòsits de fet i dels requisits que en determinen l'aplicabilitat. En particular, les entitats beneficiàries d'aquests donatius han de trametre a l'Agència Tributària de Catalunya, dins el primer trimestre de cada any, una relació de les persones físiques que han efectuat donatius durant l'any anterior, amb la indicació de les quantitats donades per cadascuna d'aquestes persones.

4. Mitjançant una Ordre de la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en economia i finances es pot regular, si escau, el procediment i el model de tramesa de la informació a què fa referència l'apartat 3.

Article 21. Obligacions de les entitats d'interès cultural

1. Les fundacions i les associacions declarades d'interès cultural han de presentar anualment, a la direcció general competent en associacionisme cultural, entre l'1 de gener i el 30 d'abril, una memòria d'activitats realitzades durant l'any anterior, d'acord amb un model normalitzat.

2. Les fundacions i les associacions declarades d'interès cultural que modifiquin les seves finalitats previstes en els estatuts, ho han de comunicar a la direcció general competent en associacionisme cultural abans del 30 d'abril de l'any següent a la modificació.

Article 22. Pèrdua de la condició d'entitat d'interès cultural

Les causes de revocació de la condició d'entitat d'interès cultural són les següents:

- a) A petició de l'entitat interessada.
- b) Per incompliment sobrevingut del requisits previstos en l'article 18.
- c) Per incompliment de l'obligació establerta en l'article 21.1 durant dos anys consecutius, previ requeriment.

Article 23. Procediment de revocació de la condició d'entitat d'interès cultural

1. El procediment de revocació de la condició d'entitat d'interès cultural s'inicia d'ofici mitjançant una resolució de la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura. La resolució d'incoació s'ha de notificar a l'entitat interessada.

2. Correspon al Govern acordar la pèrdua de la condició d'entitat d'interès cultural.

3. El termini per resoldre i notificar l'acord és de sis mesos des de la data de la resolució d'incoació. El transcurs d'aquest termini sense que es notifiqui l'acord produeix la caducitat del procediment.

Capítol 5. Òrgans consultius

Article 24. Òrgans consultius en matèria del patrimoni cultural immaterial i d'associacionisme cultural

1. L'Administració de la Generalitat s'ha de dotar d'òrgans col·legiats de caràcter consultiu en matèria de patrimoni cultural immaterial i d'associacionisme cultural.

2. Aquests òrgans col·legiats han de tenir un caràcter assessor amb funcions de participació, d'impuls i de coordinació, per contribuir a la recerca, la protecció, la visualització i la difusió del patrimoni immaterial català, així com del sector de l'associacionisme cultural, per contribuir al seu reconeixement i a la seva visibilitat.

3. La seva composició, funcions, règim orgànic i de funcionament s'ha de determinar per Ordre de la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura.

4. En el cas de l'òrgan col·legiat en matèria de patrimoni immaterial, aquest ha d'exercir les seves funcions sens perjudici de les competències del Consell Assessor

del Patrimoni Cultural Català o altres òrgans consultius en matèria de patrimoni cultural i de manera coordinada amb ells.

Article 25. Òrgan de coordinació

1. El Govern ha de crear, mitjançant decret, un òrgan col·legiat de caràcter consultiu integrat amb representants dels departaments de l'Administració de la Generalitat competents en cultura, associacionisme, interior, ensenyament i entitats jurídiques, així com amb representants de les associacions de municipis, per coordinar i donar suport al desenvolupament de les polítiques necessàries per a contribuir a la consecució dels objectius establerts en aquesta Llei.

2. Aquest òrgan de coordinació s'ha d'adscriure al departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura.

Capítol 6. Règim sancionador

Article 26. Infraccions administratives

1. L'incompliment de les obligacions establertes per aquesta Llei tenen la consideració d'infracció administrativa, llevat que constitueixi delicte. Les infraccions d'aquesta Llei es classifiquen en lleus, greus i molt greus.

2. Constitueix infracció lleu l'incompliment de les obligacions establertes per l'article 9.4 en relació amb la revisió del pla de salvaguarda dels elements culturals immaterials nacionals.

3. Constitueix infracció greu l'impediment per part de les persones propietàries o titulars d'altres drets reals que els béns mobles o immobles vinculats a elements culturals immaterials nacionals serveixin de suport material de l'element immaterial.

4. Constitueix infracció molt greu l'impediment injustificat de la celebració o el desenvolupament de l'element cultural immaterial nacional.

5. Les infraccions administratives prescriuen al cap de cinc anys d'haver-se comès.

Article 27. Sancions

1. Les sancions que es poden imposar per les infraccions establertes en l'article 26 es regeixen per l'article 73 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català.

2. Les sancions imposades de conformitat amb aquesta Llei poden ésser publicades per l'òrgan sancionador, atenint-se als criteris que siguin establerts per reglament, un cop han esdevingut fermes en la via administrativa.

Article 28. Òrgan sancionador

1. La incoació del procediment sancionador correspon a la persona titular de la direcció general de l'Administració de la Generalitat competent en patrimoni immaterial.

2. La imposició de les sancions per infraccions lleus i greus pertoca a la persona titular del departament de l'Administració de la Generalitat competent en cultura, i per infraccions molt greus al Govern.

3. El termini per resoldre i notificar la resolució dels procediments sancionadors per les infraccions regulades per aquesta Llei és d'un any.

Disposicions addicionals

Primera. Elements culturals immaterials nacionals

Es declaren elements culturals immaterials nacionals els elements inscrits a la Llista Representativa del Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat de la UNESCO amb anterioritat de l'entrada en vigor d'aquesta llei i que formen part de la cultura catalana.

Segona. Reclassificació de festes i elements festius

1. Es reclassifiquen com a elements culturals immaterials nacionals les actuals festes patrimonials d'interès nacional i els elements festius patrimonials d'interès nacional, declarats seguint els criteris establerts al Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya, així com les festes tradicionals d'interès nacional i els elements festius tradicionals d'interès nacional, declarats segons el mateix Decret, que alhora comptin amb més 45 anys d'antiguitat de celebració ininterrompuda excepte per raó de la pandèmia de la covid19.

2. Es reclassifiquen com a elements culturals immaterials locals les festes tradicionals d'interès nacional, els elements festius tradicionals d'interès nacional i les festes populars d'interès cultural, seguint els criteris establerts al Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

Tercera. Entitats declarades d'interès cultural

Les associacions i les fundacions declarades d'interès cultural amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta llei mantenen la seva condició. Això no obstant s'han d'adaptar als requisits establerts en aquesta llei en el termini d'un any des de la seva entrada en vigor. Així mateix han de complir les noves obligacions establertes en aquesta llei.

Disposició derogatòria

Primera. Derogació de normes

Es deroguen les normes següents:

- a) La Llei 2/1993, de 5 de març, de foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural.
- b) El Decret 389/2006, de 17 d'octubre, del patrimoni festiu de Catalunya.

Segona. Manteniment de la vigència de normes

1. Es manté la vigència del Decret 73/1995, de 7 de març, pel qual es regula la declaració d'associacions i fundacions d'interès cultural, en tot allò que no s'oposi al que disposa aquesta llei.

2. Així mateix es manté la vigència de l'Ordre CLT/152/2015, de 30 d'abril, del Consell de l'Etnologia Catalana i l'Ordre CLT/336/2014, de 4 de novembre, del Consell de l'Associacionisme Cultural.

Disposicions finals

Primera. Modificació de la Llei del patrimoni cultural català

Es modifica l'article 1.3 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català, que queda redactat de la manera següent:

«3. També formen part del patrimoni cultural català els elements que integren el patrimoni cultural immaterial, de conformitat amb el que estableix la legislació especial.»

Segona. Autorització de desplegament

Es faculta al Govern per dictar les disposicions necessàries per al desplegament d'aquesta llei, tret d'aquells aspectes que la llei estableix que s'han de desplegar per Ordre.

Tercera. Habilitació pressupostària

Els preceptes que comporten la realització de despesa amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat, produiran efecte al partir del primer dia de l'entrada en vigor de la Llei de Pressupostos corresponent a l'exercici pressupostari immediatament posterior a l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Quarta. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver estat publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Palau del Parlament, 24 de gener de 2025
Mònica Sales de la Cruz, portaveu GP Junts

3.10. Procediments que es clouen amb l'adopció de resolucions

3.10.25. Propostes de resolució

Proposta de resolució sobre la construcció de l'Escola Torre d'en Reig, de Vilabertran

250-00230/15

PRESENTACIÓ: GP ERC

Reg. 18801 / Admissió a tràmit: Mesa del Parlament, 28.01.2025

A la Mesa del Parlament

Ester Capella i Farré, portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Irene Aragonès Gràcia, portaveu a la Comissió d'Educació i Formació Professional del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Laia Cañiguerol Olivé, diputada del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Jordi Viñas i Xifra, diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb el que estableixen els articles 167 i 168 del Reglament del Parlament, presenten la Proposta de resolució per a la construcció de l'escola de Vilabertran, per tal que sigui substanciada davant la Comissió d'Educació i Formació Professional, amb el text següent:

Exposició de motius

La construcció i ampliació del centre d'educació infantil i primària de l'Alt Empordà, l'escola la Torre d'en Reig de Vilabertran, és una demanda històrica que ve de molts anys enrere. Aquest equipament estava projectat des del 2010 i s'havia de començar a aixecar l'any 2011. No obstant això, la crisi econòmica va aturar el projecte, deixant-lo en suspens durant més d'una dècada.

Actualment, el centenar d'alumnes que hi estan escolaritzats han de fer les classes repartits en tres equipaments diferents: la Torre d'en Reig, Can Rostoll i uns barracons provisionals instal·lats darrere de l'absis de la Canònica. Aquesta fragmentació dels espais educatius afecta negativament la qualitat de l'ensenyament, les condicions d'aprenentatge i la comoditat de la comunitat educativa.

Durant la legislatura anterior, el Govern de la Generalitat de Catalunya va dur a terme una planificació estratègica per resoldre els dèficits d'equipaments escolars arreu del territori. Aquesta planificació es va materialitzar mitjançant l'Acord de Govern del 18 d'octubre de 2022, que aprovava la construcció de 21 nous equipaments i actuacions de gran envergadura en centres educatius, amb una inversió superior als 98 milions d'euros. Entre aquests projectes es contemplava la nova escola de Vilabertran.

En aquest context, la construcció de la nova escola de Vilabertran esdevé rellevant, donada la necessitat de dotar el municipi d'un centre adequat a les exigències educatives actuals. Per tant, és fonamental que aquest projecte no pateixi retards ni obstacles administratius que en perjudiquin la viabilitat i posada en funcionament.

Per aquests motius, es presenta la següent: